

OPĚT NA NÁVŠTĚVĚ U NOŽIČKŮ

Ke značné nelibosti hostinského Nožičky, si hajzl bába Šmejkalová rozestřela na umakartové desce otřískaného stolu v jeho hospodě svůj denní výdělek a jala se ho přepočítávat. Veřejný záchodek na náměstí sice oficiálně provozovalo město, ovšem výnosy si ze značné části ponechávala Šmejkalová sama. Původně se sice městská část chtěla na výnosech podílet významnější měrou, jenže odborově uvědomělá Šmejkalová vyhlásila stávku, uzamkla veřejné toalety a odjela nákupní výlet právě v době starostova předvolebního setkání s voliči, kteří - naplnění bezplatným pivem a gulášem – v krátkém čase završili přeměnu místního parčíku v hrůznou kulisu, na které by jinak útvary pejskařů musely usilovně pracovat podstatně delší dobu. Radnice se pokusila odpovědět nasazením stávkokazů – nezaměstnaného topenáře Vohánky a nočního hlídače Kyšky. Oba pokusy skončily fiaskem, když lakomý Vohánka vydával zákazníkům erární papír nařezaný na drobné čtverečky s poučením, že když se lidé vyhýbají placení sociálního pojištění, v sociálním zařízení pak nemohou nic lepšího očekávat. Ani po nástupu Kyšky ke zlepšení nedošlo a radnice musela odvolat i jeho, neboť svěřené zařízení se již ve zkušební lhůtě počalo podobat vzhledem, čistotou i pachovými vjemy, svému provozovateli. A tak radnici nezbylo nic jiného, než oželeť i tak nepřilíživé výnosy a instalovat do funkce opět Šmejkalovou, která - po udělení titulu sanitární manažer – odvolala dokonce i stávkovou pohotovost.

Nožička znechuceně sledoval, jak Šmejkalová od sebe odlepuje jednotlivé mince, které při přesunování na hromádky o stejné nominální hodnotě, zanechávaly na umakartu roztodivné šmouhy a děsil se situace, kdy útrata za dvě zelené a tři piva bude vyrovnána právě v této měně. V dřívějších dobách, kdy Šmejkalová pracovala na dráze jako pomocná síla, si osvojila nepěkný zvyk. Oděna do jakéhosi podivného poncha, se pohybovala neslyšně jako duch po nádražní restauraci a v nestřežených okamžicích hbitě sahala nemytou rukou do talířů cestujících a odebírala jim tu knedlíček, tu plátek sekané svíčkové, onde zas okurčičky okusila či pivka upila. Nožička si na tento její zlozvyk dával pozor, protože na rozdíl od nádražní restaurace s naolejovanou podlahou, měli jeho hosté nárok na vyšší standard.

U stolu štamgastů právě sděloval Plukovník, kterého jeho agentura mezitím povýšila z nočního hlídače na bezpečnostního supervisory u pokladen v hypermarketu, své nejnovější zážitky: „Představte si, že jedna bába, co u nás nakupovala, si schovala pod klobouk schovala kostku mraženého filé, jenže nepočítala s tím, že u pokladny bude fronta a jak čekala, tak jí mezitím namrzla hlava tak, že to s ní šlehlo. Pak ji odvezli rychlou záchrankou i s tím filé, snad zachránili aspoň to ... Jo a taky tam byl nějaký chlapík co si chtěl koupit kyselinu na čištění WC co byla v akci, ale neměl na to prachy ... tak aby o tu slevu nepřišel, radši tu flašku ukradl a schoval pod sako, jenže ona měla vadný uzávěr a než došel ke kase, tak už byl jen v bolerku a potom se tam ještě hádal, že letos se nosí saka kratší.“

„No ale – kdepak je dneska Láďa Tank?“ otázal se nezaměstnaný zedník Valíček, který se právě vrátil dobře naladěný z úřadu práce, protože mu tam s politováním sdělili, že pro něj nic nemají. Láďa Tank byl štamgastem, který si vysloužil respekt pro svou zavalitou postavu neobyčejné síly. Z hospody domů to měl do kopce a proto radši jezdil dvě zastávky městským autobusem. Ovšem aby neměl zbytečně prostoje, popíjel do poslední chvíle pivo u výčepu a teprve když viděl příjíždějící autobus, dopil a vyrazil ven na zastávku. Naneštěstí vlivem vypitých piv a ostrého běhu se mu otevřené dveře autobusu jaksi násobily a on se obvykle trefil do těch pravých až druhý či třetí pokus. Neplatné pokusy či přešlapy byly

potom zjevné z prohlubin na boční straně karosérie a schůdcích u nejednoho prostředku vozového parku MHD.

„Láďa odjel na chalupu. V novinách jsem četl, že včera na trati Tábor - Chotoviny vykolejil poslední vagón ... tak to byl asi Láďa, zřejmě ho chytal na poslední chvíli. Jen aby z toho zase neměl malér jako minule, když jim na tramvajové smyčce zakopl o výhybku, ohnul ji do esíčka a svářeči pak na tom vyšivali celé odpoledne ... museli kvůli tomu zavést i kyvadlovou dopravu“.

Při této zmínce ho přerušil bylinkář Hůlka a pravil: „Jela už Kyvadlová Mařka kolem? Je skoro půl sedmé ...“ Kyvadlová Mařka byla postarší paní, která obíhala asi pět hospod v nedalekém okolí s pravidelností svědomitého dopravce, který zajišťuje okružní spojení mezi letištními terminály. Nikde si nic nedala, krátce poseděla, chvíli se pobavila a se slovy: „Já ještě přijdu“ opět vyrazila na trasu dodržovat grafikon.

„Objednala si ode mne sušenou hluchavku na ploché nohy“ řekl Hůlka, který s léčivými bylinkami různě experimentoval.

„Hluchavku na platfus?“ podivil se Plukovník „To mne podrž, to slyším poprvé - ono to nějak zabírá?“

„Nejspíš ne“ řekl Hůlka „Ale chtěla něco hodně lacinýho a hluchavka patří mezi nejlacinější. Tak jsem jí to doporučil. Já jsem solidní firma a nebudu z ní tahat peníze jen tak pro nic za nic – takhle jí to moc nestálo a bude mít aspoň klid, že na ten platfus něco bere“.

Hajzl bába Šmejkalová vstala od svého stolu a oznámila: „Tak jsem měla dvě zelené a dvě piva, jako obvykle“. Ukázala na hromádku odpočítaných mincí na stole a hotovila se k odchodu.

„Byly to dvě zelené a **tři piva** – jako obvykle“ řekl důrazně Nožička a šel si přepočítat ulepené mince - jenže obnos byl kupodivu správný. Netušil, že tato diverzní akce umožnila Šmejkalové sebrat cestou ke dveřím polovinu utopence napíchnutého na vidličce, kterou držel v ruce úředník z Úřadu pro ochranu rovných příležitostí. Ten si chodil do hospody v pracovní době číst noviny, pít pivo a baštit utopence, ovšem poté, co se kolem něj kmitlo poncho a on posléze uviděl jen prázdnou vidličku, začal hledat uzenku kdesi pod stolem.

„Hele docente“ obrátil se Valíček na menšího muže, jehož vejčitá hlava připomínala sotva ochmýřené kuřátko „Na čem tam teď v tom vašem ústavu vyšíváte?“

Docent Kopejtko, vědecký pracovník Ústavu pro genetické machinace, rozvážně dokončil doušek piva nejvyšší kvality, utřel si ústa hřbetem ruky a řekl: „Teď máme velmi zajímavý grant, jmenuje se Krtkovrah – v rámci tohoto grantu vyšlechtíme krtkařika. Křížíme krysařika s kočkou a výsledkem má být nemilosrdný predátor krtků. Bude to ekologické řešení – žádné patrony s bojovým plynem, žádný karbid, či jed – nic takového. Ekologicky čistým výsledkem bude jen nasycený krtkařík.“

„Krysařík s kočkou?“ otázal se nedůvěřivě Valíček „On by krysařík jako chtěl mít něco s kočkou? Teda já nevím, sice pejsky nepěstuju, ale tohle fungovat nebude ... oni se vám tam nejspíš poperou.“

„Ale kdepak, to se všechno provádí genetickou manipulací. Nejprve dáme krysaříkovi geny kočky, aby vydržel čekat u díry a narostly mu dráčky. Potom trochu genů z lasičky, aby měl chuť na krtčí krev a navrch ještě přihodíme geny asociálního krtka, který nesnáší celé krtčí pokolení – to už máme taky patentované pod názvem Eichmann. Výsledkem bude plemeno

krtkářka, který bude krtčí kolonie plánovitě vybíjet. Má to mít velký úspěch na trhu, zejména v Anglii, kde jim krtek dokáže zničit trávník pěstovaný i 300 let. S něčím takovým tam nemají slitování.“

„No nazdar“ řekl Plukovník „Už vidím, jak vám tam před vrátnicí demonstrují různí ochránci zvířat a odpůrci genetiky“.

„S tím nebude problém“ řekl Kopejtko „když jsme jim při demonstraci v srpnu předvedli náš poslední vývojový stupeň dogy, model Baskerville, utíkali tak rychle, že pošlapali políčko geneticky nemodifikované kukuřice ve vedlejším Ústavu rostlinné výroby. Sice to později vydávali za protestní akci, ale nám to vůbec nevadilo ... stejně se nám tam ti rostlináři nějak moc roztahují. No nic, máme ve vývoji i amerického superbrouka – tak ať si s námi radši nezahrávají“.

„Hele“ pravil stálý host Pejchar „... a nemohli byste takhle zkřížit támhle Gustu Nožičku s Matkou Terezou? Ta sice neuměla točit pivo, ale zato měla soucit s nemajetnými a Gusta je naopak zase škrt. Takže ten jejich kříženec by pak točil pivo potřebným lidem grátis ...“

„Jó ...“ ozval se od pípy hostinský Nožička „... tak to by ještě museli zkřížit ředitele pivovaru s volem, aby sem dával to pivo zadarmo. A ty volské geny by mohli odebrat od tebe Pejchare, a to hned na místě, lepšího dárce by široko daleko v žádném kravíně nenašli.“

Pejchar představoval záhadnou existenci, která již desátým rokem přežívala bez zaměstnání. Nyní se chtěl ostře ohradit, ale rychle si vzpomněl na výši sekery, která narostla do značné míry právě před doručením nevalných dávek sociální podpory. Nedávno se sice pokusil tento příjem poněkud zvýšit a požádal si o podporu na všech formulářích, které na úřadě našel, ovšem následně ho i se simultánní žádostí o porodné, pohřebné a pěstounskou péči vyvedli přivolání městští policisté, když mu předtím celkem optimisticky uložili nevymahatelnou pokutu.

Čtvrt hodiny před zavírací dobou vrazil do lokálu tramvaják Zelenka a už z dálky povykoval na Nožičku: „Honem mi natoč dvě piva, než zavřeš. Dneska to byl hrozný den. Měl jsem linku kolem nádraží a vozil jsem do centra samé demonstranty.“

„A kolik jich bylo?“ optal se Valíček.

„No asi tak devatenáct ... ale měli sebou přes třicet cedulí a ostatní propriety. A za loutku Nečase nechtěli platit. Pak zas chtěli abych nechal tramvaj na zastávce a přidal se k nim, že jich bude teda dohromady aspoň dvacet a když jsem nechtěl, vyhrožovali mi papírovou sekerkou a nadávali mi do Kalousků. To mne teda nakrkli a proto jsem vzal tyč na přehazování výhybek a hnal jsem je fofrem po refýži a oni přestoupili na blbou tramvaj, co je potom odvezla do Michle k plynárně Jo - a teď tam začalo ještě ke všemu sněžit ... v dubnu...“ dokončil informaci Zelenka a zvrhl do sebe zbytek druhého piva a vyrazil opět do tmavé noci.

Od stolu vzadu se zdvihli i mariášníci, kteří už toho měli pro dnešek taky dost, zaplatili a odešli. Gusta Nožička začal uklízet popelníky a tácky, vyhodil Valíčka s Pejcharem, kteří si žadoněním chtěli prodloužit zavírací hodinu a když stahoval roletu, uviděl ulici pokrytou čerstvě napadaným sněhem. „Jaro se vymklo z kloubů a šílí“ pomyslel si – a hned se lekl. Proboha, kde na takovou pitomost přišel? Kničky nečte, do divadla nechodí ... no tak to musela být nějaká reklama, nejspíš z televize.

A v čerstvém sněhu, jako od rolby pro údržbu běžeckých stop, se rýsovaly šouravé stopy Kyvadlové Mařky, která ještě svědomitě dokončovala poslední kolečko.....